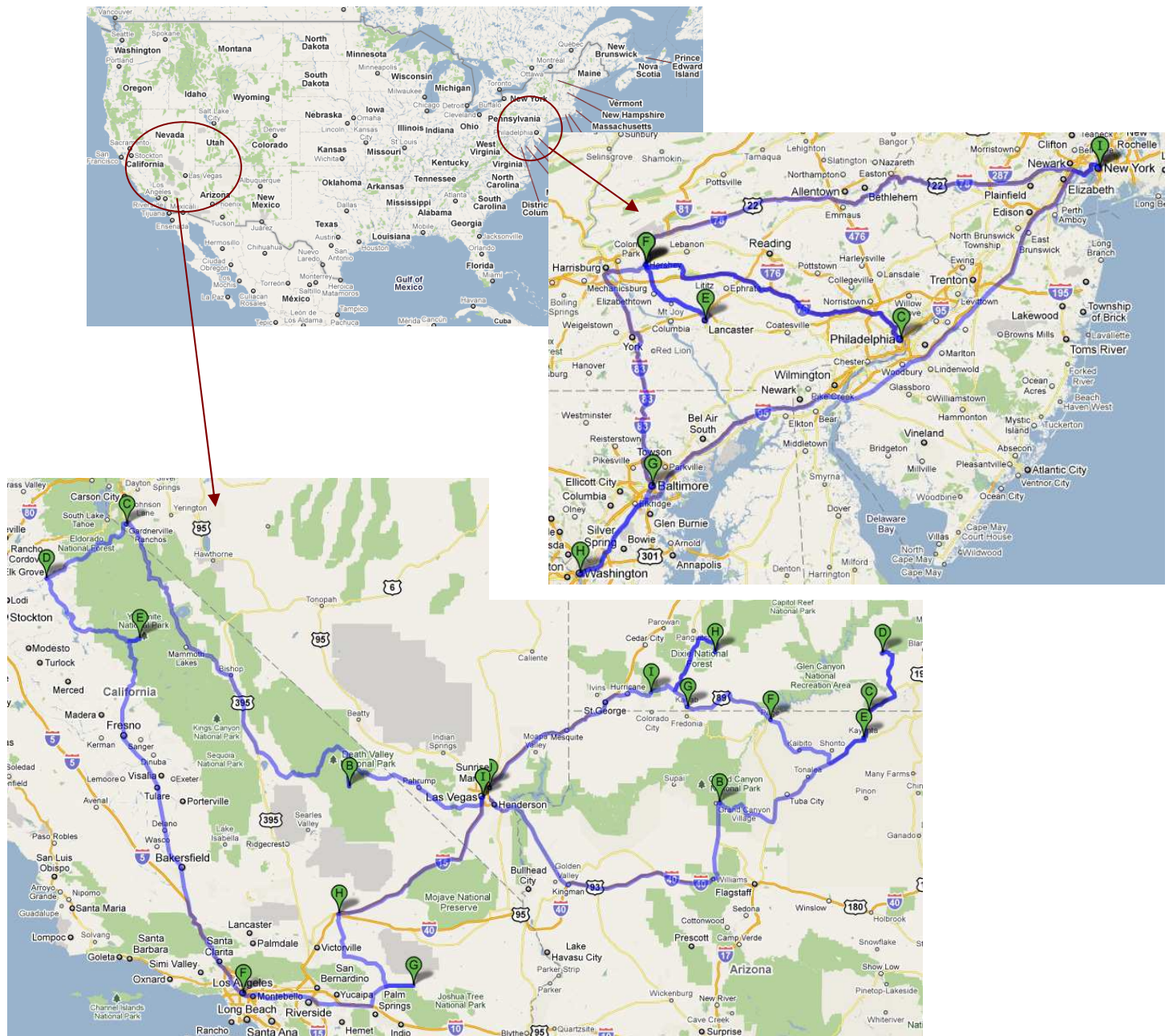

USA 28.4. – 25.5. 2010

Základné fakty:

Navštívené štáty: New York, Pennsylvania, Maryland, D.C., Nevada, Arizona, Utah, Kalifornia

Navštívené mestá: New York, Hershey, Lancaster, Philadelphia, Baltimore, Washington, Las Vegas, Los Angeles

Navštívené parky: Grand Canyon, Navajo Nat. Monument, Monument Valley, Natural Bridges, Glenn Canyon, Antelope Canyon, Weahea Hoodoos, Coral pink sand Dunes, Bryce Canyon, Zion, Death Valley, Inyo, Yosemite, Joshua Tree,

Prejdené kilometre v aute: 6000

Najvyššie a najnižšie vyšliapaný bod: 3150m Inyo, -86m Death Valley

Index

Štvrtok 29.4.2010 Nenávidím jazdiť v New Yorku.....	3
Sobota 1.5. Amish mission possible	4
Pondelok 3.5. Na obede u Obamu	5
Utorok 4.5. Daj sem ten Snickers.....	6
Streda 5.5. All you can eat alebo Las Vegas vo veľkom	6
Štvrtok 6.4. Zastavte, musím kakať.....	7
Piatok 7.4. So šerblom cez Grand Canyon	7
Sobota 8.5. Arizona - dinosaury, kam len oko dovidí.....	8
Nedeľa 9.5. Prosím, nerušte skaly.....	9
Pondelok 10.5. Hoodoo? Jáj, to je brat od Woodoo.....	10
Utorok 11.5. Sneh, krúpy a konečne slnko	11
Streda 12.5. A zase 500 km v aute	11
Štvrtok 13.5. Ako sa Milla hrala na piesku v Údolí smrti.....	12
Piatok 14.5. S najstaršími borovicami na svete vo výške 3150 metrov	13
Sobota 15.5. Obrovské sekvoje a zobudený maco	13
Nedeľa 16.5. Prenasledovanie v Hollywoode	14
Pondelok 17.5. Sedlaňa v obchode v Beverly Hills.....	15
Utorok 18.5. Malý odporne pichlavý	15
Streda- Štvrtok 19-20.5. Zbohom divoký západ.....	16
Piatok 21.5. 2 Slováci a nemluvňa nad Manhattanom	17
Sobota 22.5. Belosi v Harleme	18
Nedeľa 23.5. Brooklyn alebo hej, bejby, máš všetko, čo potrebujem	19
Pondelok 24.5. No nekúp to	20

Štvrtok 29.4.2010 Nenávidím jazdiť v New Yorku

Tak a prežili sme si asi to najťažšie, cestu a let do New Yorku. Odlietali sme o 14.10 z Norimbergu a po prestupe vo Frankfurte, kde sme to ledva ledva stihli, sme sa navali do boeingu do tzv. Baby row, kde nás bolo s deťmi viacej. Milla si let užívala, robila show pre celé lietadlo. Veď už bola skúsená. Vo svojich 14 mesiacoch letela už 6. krát, frajerka. Najprv sa

vyškerovala a stále vstávala, aby sa dívala na zadne rady za nami. Prvá jej za obeť padla staršia spiaca pani, hneď za mnou. Spala s otvorenými ústami a Milla na ňu celý čas ukazovala prstom a smiala sa. Ujo z ďalšieho radu na ňu robil opičky. A zvyšok spolu sediacich sa smial. Potom prišlo na rad kŕmenie. Malá sedela v postieľke, ktorú sme dostali a ja som špárovala. Okolo sediacy jej názornými ukážkami ukazovali ako otvárať ústa a robiť ham, z čoho mala samozrejme srandu. A keď sa mi aj niečo podarilo našpárovať, tak to vo výbuchoch smiechu vyplula. V každom prípade už nespala, aj keď v prvom lete po nakojení zalomila. Po prilete do New Yorku bolo u nás 1.30 ráno. Hneď sme vyštartovali po batožinu, ale nás zmrazili rady pri migračných okienkach, tak na 2 hodiny. Aj tu zabral Millin šarm. Slávo si ju dal na koňa a Milla všetkých čakajúcich zabávala. Všimol si ju security ujo, prišiel k nám a zaviedol nás hneď dopredu. Wow, to bol servis. Zobrali nám obľacky všetkých 10 prstov a ksichtov a pustili nás. Vyštartovali sme k autám. To sme si objednali už dopredu, tak bolo iba treba sa dostať tam.

Letiskovým vlakom sa to podarilo a mi sme si po chvíľke vybavovania preberali Huyndaia, síce poškrábaného, ale s automatom. Dost' sme boli obaja so Slávom vyštavení, podráždení a počas cesty sme boli na seba nepríjemní pri každej namáhavejšej situácii. A teraz prišlo to najhoršie. Cesta z NY do Hershey – cca 4 hodiny. Dostala som do rúk Slávov mobil s navigáciu a mala som ho viesť. S mapou mi to ide vždy perfektne, ale takto s mizerným GPS a keď si treba zoomovať križovatky a posúvať obrazovku, som bola stratená hneď prvé sekundy. Zrazu sa pred nami objavila 4-prúdovka a GPS nič, Slávo nevedel kam odbočiť, ja som panikárila, krížik na GPS si niekam odbehol. Myslela som, že skolabujem, vôbec som nevedela kam a masy áut nás ťahali so sebou. Skončili sme hneď v 1. uličke, kde sa dalo. Slávo našťavaný, ja s tepom 220 a Milla revúca od únavy. Nenávidela som NY. Po chvíli sme sa všetci upokojili a skúsili to znovu. Samozrejme, že som znova netrafila odbočku a museli sme sa vysomáriť. Ale po pol hodine, sme už boli dobrá dvojka, Milla zaspala a trochu sme si vydýchli. Vôbec sme si neuvedomili, že nemáme so sebou cash a že cesty sú aj spoľatné. Hneď pri 1. príležitosti nás zablikala policajná siréna a mne neostalo nič iné iba zakričať Slávovi v panike: „Dupni na to a ideme!“. Hm, predpokladám, že nás bude čakať pri odovzdávaní auta pokuta. Ale hádam ťahanice kvôli tomu nebudeme mať. Po 4 hodinách jazdy, Slávových citelných mikrosnávkach a mojej únave sme o pol druhej v noci miestneho času dorazili k priateľom Hunterovcom. Iba sme sa povyzliekali a odkvacli.

Milla sa asi už aj prispôbila časovému posunu, pretože sa zobudila tak, ako obyčajne. Aj jej deň prebieha akoby sa nič nedialo. Dnes sme si obehli iba Hershey. Navštívili sme továreň na čokoládu, kde sa vyrába i KitKat. Mohli sme si pozrieť celý proces, dostali sme aj ochutnať. Milla sa najviac páčila spievajúce kravy. Ešte predtým sme si skočili do reštiky sa najesť. Slávo to hneď po usadení

okomentoval, že všetci amíci sú tuční, čo v tomto prípade – tam v reštaurácii naozaj platilo. Odkúšal si aj 1. prepitné. Účet bol 19.90, dal čašníkovi 25 a povedal, 23. Čašník sa usmial, zaprial nám príjemný deň a už sa nevrátil. S úsmevom som Slávovi povedala, že už ani asi nepríde. Hm,...tak to tu chodí. Potom sme absolvovali pár nákupov, väčšinou veci pre Millu. Šerbel', ako

prvý, bez neho sa už nevykaká. S radosťou sa hneď posadila a od úľavy skoro po vykakaní odletela. Kúpila som jej aj hotové jedlo, ale vyber je tu fakt mizerný. Rozmýšľam, či tu deťom odmala dávajú McDonalda. Teraz si už iba vychutnávame nádherné počasie u Hunterovcov na dvore. Inak typicky trávnatý so stromami. Ráno tu behajú zajace a veveričky. Hershey ma síce iba 40 000 obyvateľov, ale je to tu ako z filmov. Iba rodinné domy, perfektne trávniky a všade prítomne patriotské zástavy.

Sobota 1.5. 2010 Amish mission possible

A máme tu horúce leto. Dnes sme sa kúpali vo vlastnom pote pri 34 stupňoch a na priamom slnku bolo ešte viac. V takomto teple sme prešli takmer celú Philadelphiu pešo. Milla bola buď v kočiku, kde sa jej podarilo zaspáť priamo pri návšteve budovy, kde bola podpísaná deklarácia o nezávislosti Ameriky a kde si povedali ľudia, že už nie sú Nemci, Holanďania, Angličania, ale prvýkrát sa nazvali Američanmi. Samozrejme, že dostať sa tam, znamenalo rezervovať si vstup 2 hodiny dopredu a prejsť 2 bezpečnostnými kontrolami, kde nám prešacovali úplne všetko, ešte aj pršiplášť na kočiari som musela komplet celý rozbaľiť. Philadelphia je celkom príjemné mesto. Staré historické budovy z obdobia bojov o nezávislosť sú vkusne doplnené novodobými mrakodrapmi a vytvárajú príjemnú scéneriu. Podarilo sa nám dostať do Liberty Bell center – kde je odložený zvon, na ktorom sa zvonilo po podpise nezávislosti, aj do Carpenter's house, kde sa stretlo prvé zhromaždenie, vyúsťujúce do deklarácie. Potom sme cez historickú časť prešli do najstaršej obývanej ulici USA tzv. Elfreth's Alley z roku 1702. No a neobišli sme ani dom Betsy Ross, ktorá ušila prvú americkú zástavu. Aby sme to všetko mali komplet, naobedovali sme sa uprostred mesta na tráve, ako z filmov. Potom sme prešli cez celé mesto, to už bola Milla v nosičke, aby sme si pozreli schody, po ktorých behával Rocky. Sú to schody Múzea umenia a je z nich nádherný výhľad na celú panorámu mesta. Keďže bola sobota, fotili sa tam asi 3 svadby.

Milla si to užíva, aj keď je asi unavená ako kôň. Večer odkvácne, ani neviem ako a prespí aj 6 hodín vkuse. Čo je pre mňa normálne zázrak. Doteraz som ju v noci kojila 3 krát. Odtiaľ oba 2x. Jej teatralnosť vyvoláva všade úsmevy a permanentne sa pri nás niekto zastavuje, aby ju pozdravil, alebo si s ňou trochu pokecal. Dnes sme boli na bohoslužby v miestnom zbore a prvýkrát sme ju nechali v besiedke pre batofatá. Dostala som bíper, na ktorý mi v prípade, že by plakala zazvonili. Celú bohoslužbu so automaticky manglovala bíper v očakávaní zvonenie. Ale ten ani raz neprišiel. Po skončení sme si ju šli vyzdvihnúť. Sedela milej pani v lone na hojdom kresle, palec v ústach, ale neplakala. Keď nás zbadala, tak sa rozplakala. Takže prvé odlúčenie sme zvládli. Inak miestny Free evangelical church je obrovský, mohlo tam byť tak 500-600 ľudí.

Deň pred Philadelphiou sme absolvovali lov na Amish. Amish je známa komunita, ktorá tu, v oblasti Lancaster žije. Sú to potomkovia prisťahovalcov z Holandska, ktorí žijú, ako pred par 100 rokmi. Nepoužívajú elektriku, nejazdia na autách, iba na kočoch (s výstražnými trojuholníkmi na zadnej časti) a obliekajú sa do tmavých jedno-farebných šiat, zasadne bez svetských gombíkov. Je to náboženské spoločenstvo, ktoré má možno viac tradícií a zákonníctva. Slávo ich chcel zažiť v reálnom svete, takže sme naozaj jazdili po farmách a sledovali, kde sa čo mihne. Stretli sme niekoľko vozov, jeden pre nás dokonca spomalil, aj keď fotografovanie považujú za hriech. Slávo vbhol jedným na dvor, aby si odfotil traktor a kovovými kolesami, pretože gumené pneumatiky považujú za svetské. Na niekoľkých obrovských poliach sme mohli sledovať, ako pracujú so zapriahnutými koňmi. Ženatí muži nosia bradu, tak sa dá rozpoznať, či je dotýčný ešte voľný.

Ďalší, nemej prísny rad, ak sa to tak dá nazvať, sú Menoniti, ktorí môžu jazdiť na autách a môžu mať farebné oblečenie. Ale tiež sa obliekajú typicky svojsky, ženy iba sukne a muži košeľe. Žijú na roztrúsených farmách alebo spolu v dedinkách, kde majú aj svoje vlastné školy, kostoly a obchody. Podarilo sa nám skočiť na typický trh, kde boli predajcovia z oboch komunit. Väčšinou predávali svoje výrobky, ako patchworkové deky, kvetiny a dopestované ovocie a zeleninu. Do patchworkovej predajne u Amish

pani sme sa i dostali. Mille sme tam kúpili ich tradičný klobúčik. Inak okolie, väčšinou farmy je veľmi pekné. Úplné pokojné. Asi to bolo aj príjemným počasím, že mal človek pocit, akoby to bola idylka na bývanie. Najväčším zážitkom dňa bolo zobrať Amish stopárky. Keďže nemôžu mať vlastné autá, stopujú. Najprv sme ju minuli, ale Slávo po 100 metroch otočil auto, a dúfal, že jej nikto iný nezastaví. Pani mala tak 50 rokov a potrebovala zviešť na 1 míľu. V tom teple mala na sebe niekoľko vrstiev tmavých šiat, čo musela byť riadna sauna. Slávo sa šiel od spokojnosti zbláznit'.

Dosť na udivujú všade prítomné lekárne, asi ich je tu viac, ako potravín. Aj reklamy lákajú a ponúkajú liek takmer na všetko. Bez problémov je dostať i silné antibiotiká bez predpisu. S Hunterovcami som absolvovala predstavenie ich nádejnej nevesty Jeanny. Má 18 a končí strednú školu. Každá škola si raz ročne pripraví muzikál alebo iné predstavenie. To, čo som však videla som nečakala. Úroveň toho, čo si pripravili tie decká (od 6-18 rokov) dosahovala úrovni našich profesionálnych hercov. Kulisy a kostýmy mali požičané z hereckej spoločnosti z NY. Všetko im zaplatili sponzori. Mala som pocit, že tu vie každý spievať, pretože ich dokonalý spev až vyrážal dych. Akoby to mali v krvi. Istota z nich priam sršala. Dokonca i tá najtučnejšia baba natiahnutá v kostýme volavky sa na pódiu vznášala. Rodičia sa medzitým starali o občerstvenie, predaj kvetov, zabezpečovali osvetlenie i hudbu, prežívali všetko s deckami. Po skončení ich chválili. Sledovala som, ako zaznelo 100x Good Job, akí sú hrdí, ako si ich cenia a vážia... Jednajú s nimi s rešpektom, ako so seberovnými, teraz už chápem sebaistotu Američanov. Keby som takto bola ja vychovávaná, tiež si trúfnem asi na všetko.

Pondelok 3.5. 2010 Na obede u Obamu

Po ceste do Washingtonu sme sa nakoniec zastavili v Baltimore. Nechali sme sa zlákať najväčším vodným akvaparkom východného pobrežia. Tešila som sa najmä na delfin show. Tá sa nakoniec nekonala, pretože 1. bola až na obed, čo sme nestíhali. Akvárium bolo spravené nádherne. Milla ukazovala prstekom a ústa ani nezavrela. Kočík sme museli odstaviť v security zóne, ale dostali sme nosič na chrbát. Videli sme žraloky tigrie, pílkovité, kladivohlavé, ryby koralových útesov i sladkých vôd z celého sveta. Ale v podstate, potom, čo sme prešnorchlovali na našich cestách, nás už nič okrem chutnej catfish neprekvapilo.

Skôr nás zaujali washingtonské múzeá, kam sme sa s pomocou GPS, ktorý sa 3x pomýlil, dostali. Ale poporiadku. Cesty v mestách sú minimálne 4-prúdové, vinúce sa množstvom tunelov, mostmi a podjazdmi. Človek sa v tej spleti ľahko stratí, tak nečudo, že aj GPS zlyhalo. Zaparkovali sme pri Bielom dome a ako 1. sme si pozreli Washington monument. Bolo neskutočne sparno, i napriek vetru a mrakom. Centrum sa dá prejsť za 1 deň, ale múzeá, lemujuce park vedúci k budove United Capitol, by sa dali pozerať niekoľko dní. Následne sme sa zastavili v národnom vzdušnom a vesmírnom múzeu. Ešte aj do rakety som si vliezla a okrem všetkých tých vznášadiel od roku 1927, sme si odfotili i skafander Juriho Gagarina. Ale to sme sa už ponáhľali do múzea umenia – lahôdka pre mňa.

Najzaujímavejšie však pre nás bolo prírodovedecko-historické múzeum s oddelením dinosaurov, kde sú kostry rôznych obrov i drobcov. Teplotný rozdiel po vstupe do budov spôsobil Slávovi bolesť hrdla. Millu som preto 100x obliekala a vyzliekala.

Po múzeách sme šli na návštevu k Obamovcom, ale kvôli vysokej bezpečnosti sme sa až tak blízko nedostali. Cez West Potomac Park sme sa prešli k Lincolnovmu pamätníku a tu sme už vytiahli deku a rozložili sa na trávniku. Najväčšiu zábavu vyvolali Kórejci, ktorí sa chodili fotiť pri pomník amerických hrdinov padlých v Kórey. Slavinovi ku šťastiu chýbal už iba Pentagon, kam sme sa po ďalšom zlyhaní GPS nakoniec dostali. Omylom sme zaparkovali na vládnom parkovisku. Našťastie si nás policajti, čo ho strážili nevšímali. Zakrádali sme sa pomedzi autá ako špióni.

Noc sme strávili v moteli späť v Baltimore, kde je lacnejšie. 600 metrov pred našim motelom začalo GPS ukazovať vybitie baterky, načo Slávo zistil, že sa odlomilo niečo na konektory, tak musel ísť zháňať nový konektor, ktorý tiež nejde. Takže bude

chyba v aute. Bez GPS sme zajtra na ceste na letisko v New Yorku stratení.... Nakoniec vymenil poistku v aute a už to funguje. Vďaka Bohu. Milla toho mala dnes dosť. Napchala sa našimi najhorúcejšími hitmi – cherrios a krekrami a odkvädla ako po ťažkej šichte. V kočiку, či aute jej musí byť dlho. Počas jazdy ju nenechávam celý čas sedieť, veľa ju vyberám, nech loží, aj keď je to proti predpisom.

Utorok 4.5. Daj sem ten Snickers

Nezmar zaspal a teraz leží na strednom sedadle lietadla smerujúceho do Las Vegas. Mala toľko energie, že už som nevládala, ako sa posledné 2 hodiny liepala raz po mne a raz po Slavovi. A keď sme jej to nedovolili, alebo jej niečo zobrali, tak zúrila na celé lietadlo. Už je to nejaké 2-3 týždne, čo má záchvaty zúrivosti, vždy keď nie je podľa nej. Spomínam si, ako som písala o Alinke vo Švédsku a teraz to mám aj ja. Milla sa vie hádzať aj o zem. Potrebovala zo seba dnes všetko dostať. Nečudo, dnes sme autom absolvovali 4-hodinovú cestu z Baltimoru do NY. S navigáciou to už bola malina. Čakali sme s napätím, ako dopadne odovzdávanie auta. Prišiel chlapík, nahodil si niečo do ručného scanneru a vyhodil nám sumu 649\$. Skoro nás vystrelilo. Cez internet sme mali na rezervácii 359\$ bez dane. Tak sme sa na centrálu šli pekne hádať. Dúfala som, že v tom nie je pokuta, za nezaplatenie mýtného. Po chvíli priniesli nový účet na 553\$, pretože nahodili 2x detskú sedačku a niečo iné. Zodpovedalo to realite s poistkou, sedačkou a plnou nádržou a čistením auta. Pokuta žiadna, uf.

Potom sme sa šli začekať na let. Prekvapenie 1.: za batožinu sa platí 25\$ na kus, do 50 libier, čo je cca 20kg. Batoh mal 46 libier, ak by sme prekročili hranicu, platí sa 90\$. Úžasné, letenka za 400\$ a ešte aj za batožinu si treba zaplatiť. Prekvapenie 2.: pri prechode cez kontrolu sa netreba len vyzliecť, ale aj vyzuť, dokonca aj Millu. Mala som jednu ponožku deravú..... trapas, ale ľudia boli skôr omámení všadeprítomným smradom, akoby venovali čas a pozornosť mojej diere. Z detskej fľašky nám odobrali vzorku na chemickú skúšku, cítila som sa ako nejaký terorista.... Vysilení sme zakotvili na hranolkách v Burger Kingovi. Milla ich zajedala Snickersom, ako pravá Američanka. Dúfam, že jej to nezostane. Doteraz sladké do úst ani nechcela dať. Takto zhora, z okienka lietadla, vyzerá Amerika ako štvorčekový papier. Pôdu pretínajú kolmé a rovnobežné cesty, vymerané akoby pravítkom.

Streda 5.5. 2010 All you can eat alebo Las Vegas vo veľkom

Hotely v Las Vegas sú omnoho lacnejšie, pretože žijú z hazardných hier. Kasíno má každý hotel v suteréne spolu s tematickou spleťou rôznych reštaurácií, obchodíkov a služieb typu masáž chodidiel a rúk (po noci strávenej v kasíne to človek asi fakt potrebuje). Človek má pocit, akoby sa prechádzal v malom meste. Aj ten náš ho má v duchu cirkusu, lebo sa nachádzame v hoteli Cirkus Cirkus - jednom z najväčších v LV. Rozhodli sme sa, že si užijeme vo veľkom. Už z lietadla sme videli večerne vysvietenú hlavnú časť mesta s kasínami nazývanú Strip, tak sme sa nechali zlákať.

Do hotela nás odviezol letiskový minishuttle a dostali sme krásnu izbu iba za 40\$. Môže ich tu byť 4000 – aspoň to mi povedala upratovačka. V každom

případe je okrem neodmysliteľného kasína, súčasť veľký bazén, kopec menších, vírivka, cirkus a zábavné centrum pre rodiny. Na dnes sme si zaplatili VIP bufet za 25\$, čo znamená, že môžeme celý deň jesť, čo vládžeme. Ráno to vyzeralo, že Slavino vyskočí z kože. Vo veľkej reštaurácii s raňajkami od výmyslu sveta pobehoval s tanierom a nakladal, čo videl. Praženicu, palacinky, rožky, waffle s ovocím, mafiny, koláč... potom išiel na 2. kolo ovocie a nápoje... Milla dostala ovsenú kašu s ovocím, ktorej zjedla teda dosť a ja som zakončila raňajky vanilkovým kapučínom. Je to nebezpečné, pretože človek nevie, kedy prestať. A keď je to tak, tak sa nečudujem, že je v USA toľko obéznych ľudí. Milla si bola zahrať v kasíne na automatoch, kde stláčala gombíky. Po chvíli ju však odprevadili s tým, že ešte nemá 21. Tak sa na tie farebné svetielka môže iba z diaľky dívať a chodiť s ňou môžeme iba na vymedzenej časti koberca.

Na LV je najzaujímavejší Strip (znamená stred alebo striptíz), na ktorom stoja nahusto postavené hotely, každé s inou témou. Francúzsky s Eiffelovkou, New York (ešte aj tu mi nedá vydýchnuť) so sochou slobody, Benátky s vodou a skutočnými gondolami, čo vozia turistov v uličkách v rámci hotela. Všade postávajú pouliční nadháňači striptízových barov a ponúkajú vizitky s dievčatami. Väčšinou s to Mexičania a výnimkou nie sú ani ženy. Sem tam ponúknu aj priamo prostitútku, ktorá postáva ďalej. Je tu aj mnoho žobrákov, sediacich na ulici s ceduľkou, vysvetľujúcou prečo žobru: „Prečo klamať? Chceme na pivo!“ Taký protiklad k miliónovým kasínam, kde človek tak rýchlo stratí hlavu i peniaze. Celý deň dosť fúkalo, čo bolo fajn, inak by sme sa upiekli. Večer vietor zosilnej, mal prísť hurikán. Aspoň tak nám oznamoval miestny ujo Ilko na prechode pre chodcov.

Štvrtok 6.4. 2010 Zastavte, musím kakať

Dnes sme po vyzdvihnutí nášho štvorpohonného tátoša – Ford Escape – vyrazili do Grand Canyonu (440 km). Auto na 2 týždne nás vyšlo 600\$. Super cena. A poistenie 550\$, takmer ako auto. Okrádanie. Po ceste sme zmenili plán a prešli ešte o 100 km ďalej, ku kráteru sopky Sunset. Asi 20 km pred cieľom sme spozorovali hustý dym, stúpajúci od hôr. Cesta bola zablokováná policajnými autami. Vypoklonkovali nás s tým, že v oblasti horí. Slavino bol vytočený, pretože sme si nadišli 200 km aj s cestou späť. Milla bola už nervózna. Doobeda sme museli zastať na púštnej diaľnici a posadiť ju v kufri auta na šerbeľ. Dala poriadnu dávku a medzitým kývala okoloidúcim autám. Grand Canyon nás privítal sýtymi farbami zapadajúceho slnka. Bolo už dosť chladno a veterno, veď celá Coloradská plošina sa nachádza v 2000 metrovej výške.

Piatok 7.4. 2010 So šerbl'om cez Grand Canyon

Sedím pred zrkadlom a rozmýšľam, čo so spáleným krkom, ktorý vyzerá ako indiánsky. Milla odľukuje a Slávo sa dáva dokopy po vracaní pri kolese auta. Asi tak by sa dal zhrnúť záver dnešného náročného dňa. Pôvodne sme sa vybrali na 4-hodinový trek zostupujúci do kaňonu – s názvom Angel trail. Keby viem, tak by som jeho anjelskému názvu nenaletela. Začínali sme vo výške 2097 m a chceli sme zostúpiť 10-kilometrovým trekom do výšky 1500 metrov. Počasie bolo bez vetra a chodník bol už ráno plný stúpajúcich turistov. To boli tí, čo zišli hodinku dolu a pri silnejšom slnku sa ponáhľali späť. Podľa turistického sprievodcu, sme to celé mali zmáknúť za 5-6 hodín. Lenže my sme boli dolu už za 1,5 hodiny. Slávo sa rozhodol, že si to zdvojnásobíme, až k Plateau point – výhľadu do koryta rútiacej sa rieky Colorado (podľa turistického informátora, 9-11 hodín, zostup + výstup). Milla zaspala v nosičke a ja som si spokojne cupkala so svojím batohom, o ktorý bol pripnutý jej nočník. Neviem, koľko ľudí si nás cestou odľuklo, ale počuli sme mnoho výbuchov smiechu.

Po 3,5 hodine a výškovým rozdielom 1000 metrov. Počas celého času sme stretli iba 4 turistov. 2 turisti boli Holanďania, čo sa práve zobrali v Las Vegas a spravili si mini svadobnú cestu. Videli sme pár helikoptér, ponúkajúcich vtáčí pohľad na tento úžasný úkaz formovaný tektonikou a silou vody. Fauna pozostávala väčšinou zo zakrpatených kríkov s tvrdými listami a hrubou kôrou a z kaktusov. Keďže bol čas

obedu, Milla zasadla na svoj trón a dovolila mi našpárovať do nej obed, kým ona sa zabávala s drzými chipmonkami (niečo medzi potkanom a veveričkou), čo nám skoro ukradli krajce chleba. Sedeli sme v strede, na plošine s priemerom 20 metrov, a naokolo sa týčili nedostupné do oranžovo-hneda zafarbené vodorovne dolámané skaly. Plošina sa prudko lámala do kolmej priepasti, hlboké

400-500 metrov, kadiaľ tieklo bahnom zafarbené Colorado. Sem-tam sme uzreli raft unášaný silou tak, že vyzeral ako kúsok papiera, ohodený vo vode.

A čakala nás 10-kilometrov dlhá a 1 km vysoká cesta späť. To už bolo horšie, stále som fúkala nachladený nos. Zapadajúce slnko, námaha a nervózna Milla, to všetko nás hnalo rýchlym tempom hore. Miestami sa mi zahmlievalo pred očami. Kopec nemal konca. Predbehovali sme zmorených turistov, čo precenili svoje sily, ale sami sme ledva šli. Jeden taký nás poprosil, aby sme hore odkázali jeho priateľke, že to bude trvať ešte dlho... Posledný kilometer bol najhorší. Podávali sme si Millu, aby sme sa veľmi nevyčerpali. Veľa sme za 8 hodín nejedli. Po výstupe a nastúpení do parkového autobusu, čo nás odviezol na

vyhradené parkovisko, prišlo Slávovi zle. Zvyšok príbehu je už jasný. Vysilený hodil tyčku pri aute, čo Milla ocenila potleskom a širokým úsmevom. Tá bola sýta, celý deň tlačila niečo do úst, tak jej bolo fajn. Túto noc budeme všetci spať ako v perinke.

Sobota 8.5. 2010 Arizona - dinosaury, kam len oko dovidí

Pár metrov od Monument Valley je už utahský čas., teda o hodinu viac ako v Arizone. Na scenériu, ktorou sme šli to ale nemalo žiadny vplyv. Doobeda sme sa rozlúčili s Grand Canyonom a vybrali sa na sever. Obед bol v miestnej Navajo indiánskej reštaurácii, kde sme ochutnali špecialitu Navajo Taco, ktorá mi ešte stále leží v žalúdku. Taco – niečo podobné ako náš vyprážaný langoš, s kopou fazule, mäsa, strúhaného syra a rajčinami. Naším dnešným cieľom mal byť Betatakin – národný park so zachovanými ruinami indiánskej dediny vydlabanej v skalnatom previse. Denne tam pustia iba 20 šťastlivcov, ktorí si na povolenie musia privstať a čakať na mieste už o 6.00 ráno, čo pri našich denných prejazdoch vôbec nehrozí. Ale aj pohľad z pieskovcových skál do údolia s ruinami stál zato. Dokonca sa dalo dívať ďalekohľadom, takže to bolo fajn. Ešte predtým sme sa na púšti zastavili na mieste, kde sú odkryté odtlačky dinosaurov. Neskutočné. Malé i veľké, s pazúrm i bez, vtákov i plazov, dokonca sme sa dotkli i skeletu dinosaura a vajec, ktoré ostali skamenené v skale. Oblasťou nás sprevádzal za prepitné miestny indián kmeňa Navajo. Sú to ťažko zarobené peniaze, pretože stojí celý deň v nepríjemnom horcom šľahavom vetre. Milla sa na zemi hrala s kamienkami, ale pre silný vietor a piesku v očiach po chvíli začala plakať. Piesok som jej vyčesávala z vlasov zvyšok dňa. Ako suvenír si odnášam skamenené dinosaurie hovienko.

Bolo nádherné sledovať zmenu rázu krajiny. Menila sa každých 100 km. Raz bola zem tehlová, potom piesková až biela. Menila sa až kým sme sa dostali do Monument Valley. Obrovská rovina a uprostred sa týčia bizarné výbežky tehlovej farby. Celý deň bolo výborné svetlo na fotenie, tak si Slavo prišiel na svoje. No tá nádhera pri západe slnka bola najkrajším darčekom. Keďže bolo už dosť neskoro, chceli sme prespať iba niekde neďaleko, ale i ten najlacnejší motel bol iba za 180 \$. Skoro nám padla sánka. Nakoniec sme našli našu cenovú úroveň približne 40 km ďalej. Znovu sme stretli našich známych Holanďanov.

Nedeľa 9.5. 2010 Prosím, nerušte skaly

Nejako sa nám nedarí ostávať v limite 100\$ na deň. Násť hotel pod 60-70 bubákov je takmer nemožné. Každý deň tankujeme

a k tomu ešte aj strava. A to nechodíme každý deň do reštaurácie, väčšinou si robíme sendviče, máme ovocie, zeleninu a sladkosti. Milla má najväčší luxus – teplé jedlo minimálne 1x za deň. Keďže sa tu takmer vôbec nedá nájsť plnotučný jogurt (všetko je fat-free), dostáva každý 2. deň kyslú smotanu s vločkami. Celkom jej šmakuje.

Dnes sme zakotvili v mestečku Page, odkiaľ chceme spraviť niekoľko výletov. Náš motel je vedľa práčovne, tak sme ju už otestovali. Pranie 2,25 – hotovo za 30 minút, sušenie 0,50 – hotovo za 20 minút. A bolo. Je fakt, že Milline nohavice majú stále čierne kolená od lezenia, ale aspoň pekne voňajú.

Ráno sa nám podarilo dostať sa do národného parku Natural bridges, ktorý pozostával z 3 veľkých skalnatých mostov, vytvorených silou vody. Stojac pod nimi som sa cítila bezvýznamná ako mravec. Rozmýšľala som, aká sila to musela byť, že sformovala niekoľko desiatok až stoviek metrov vysoké skaly, akoby boli z hliny. Milla pod jednou z nich zatrónila na načníku.

Z Natural bridges sme sa vrátili znovu do Monument valley. Darmo, srdcovka je srdcovka. Po zaplattení sa dalo ísť autom až ku skalám. Je to približne 30 km - dlhá štreka po pieskových prašných cestách medzi skalnatými obrami. Až mi z nich naskakovala husia koža. Púšť a sem-tam pozostatky vysokých skál. Niektoré ako stĺpy, iné zaoblené. Pripomínali mi sochy – skamenených obrov, iné boli ako vysoké veže tajomných hradov. Najlepšie boli inštrukcie, čo sme dostali pri vstupe do parku. Jedna z nich znela: Prosíme, nerušte zvieratá, rastliny a skaly. Tým to bolo srdečne jedno.

Určite sme boli nemej dotieraví ako vietor. Bolo tak neprijemne veterno, že sme pri fotení ledva vystupovali z auta, ktoré na prašných cestách nesklamalo. Ľutovali sme turistov, čo išli v otvorených mini autobusoch. Musela som mať stále okuliare a nerozprávať, lebo inak mi hneď vŕzgal piesok medzi zubami. Pri opúšťaní parku sme dokonca zažili miernu púštnu búrku s viditeľnosťou tak do 30 metrov.

Pondelok 10.5. 2010 Hoodoo? Jáj, to je brat od Woodoo

Konečne sa nám podarilo nájsť motel pod 50\$. v Kanabe. A to nám domáca, mimochodom matka 7 detí (veď sme v Utahu),

zohľadila i vodu na našu instantnú čínsku polievku – výdatná večera. Ráno sme malú dali ešte spať, aby vládala. Zaľahla so s ňou a Slavo nás obe nevedel zobudiť. Ale museli sme vstávať, aby sme stihli obednú hru svetiel v jaskynných kaňonoch v koryte vyschnutej rieky s názvom Antelope canyon. Tu neplatila naša dopredu zakúpená vstupenka do národných parkov, pretože Antelope je dedičstvom indiánskeho kmeňa Navajo. Takže sme za hodinovú srandu zaplatili 52\$. Tá nádhera však stála za to.

Malou štrbinou v zemi sme zostúpili do divadelného predstavenia farieb ohňa, kde hlavnú postavu predstavovalo svetlo alebo inak svetelné lúče. Uličkami vymodelovanými vodou sme vstupovali akoby

z jednej oranžovej komnaty do druhej. Dierami nad hlavami nám cestu osvetľovali slnečné paprsky. Po zvírení prachu ich bolo vidieť lepšie. Kaňonom nás prevádzali mladá indiánka, ktorá stále pospevovala nejaké tradičné piesne. Slávo tu nafotil aspoň 50 záberov Millu som mala v nosičke na bruchu, pretože s chrbtovým nosičom by sme niektorými úzkymi uličkami neprešli. Po hodine sme mali všetci dosť a skončili sme na deke pri aute, kde sme zjedli obed. V Antelope v roku 1997 zomrelo 12 turistov kvôli prívalovej vode, čo sa dohnala v inak počas väčšiny roka vyschnutej rieke.

Plní očakávania sme sa vydali na severo-západ. Najprv sme si vychutnali malú časť inak obrovského jazera Powel. Vzniklo zatopením kaňonu dlhého okolo 100 km s rôznymi bočnými výbežkami, vo forme neurónu. Všade naokolo sú nádherné skaly dopĺňajúce tmavomodrú farbu vody. Aj som mala chuť si ovlažiť, ale voda bola ešte studená...a pred nami bola naša zaujímavosť číslo 2: Wahwean Hoodoos. Ťažko sa opíše, čo to hoodoos je. Slávo povedal, že je to brat woodoo. Haha, tak ešte raz. Sú to stĺpy z bieleho vápence a inej hornej vrstvy zeme, ktoré zostali po erózii hôr. Horná vrstva na špičke je hnedo-oranžovej farby. Niektoré vyzerajú ako poprepletané kvaple – výtvar presakujúcej a stekajúcej vody. Hoodoos nie sú zaznačené na mape. V informačnom centre, ktorých je mimochodom pri každom parku ako maku, a kde mali vystavené kostry tam nájdených dinosaurov, nám dali približnú mapu a la, aj tak si to musíš nájsť sám.

Vydali sme sa teda do divočiny, kde sme po 4 km odstavili auto (odviedlo výbornú terénnu prácu). Podľa mapy nás čakal asi 6-km trek po vyschnutom koryte potoka (ang. Creek). Kto mal však vedieť, že ten potok bol pred nedávnym široký ako Dunaj s mnohými bočnými ramenami. Sem-tam sa nám v blate zabávali turistické šľapky – zlá voľba na tento terén. Naokolo znovu polopúšť, takže keď zafúkalo, mali sme plné zuby piesku. Po nejakej hodinke sme mali dosť. Milla zalomila v nosiči a my sme opustili koryto v nádeji nájdenia „skratky“. Chyba číslo 2. Kriky mali malé ostré bodliaky a šliapať po piesku bolo ešte náročnejšie. Keď sme už museli preliezať trhliny v zemi, pekne sme sa vrátili späť do koryta rieky. Hoodoos nás privítali s nemými tvármi, ale majestátnosťou kráľov. Pritom vzrušení z objavu sme aj obaja zabudli na úmorné šliapanie. Preliezli sme hoodoosákov zo všetkých strán a po krátkej pauze, kedy si i Milla omakala biely jemný piesok, sme sa vybrali späť. Cesta nekonečná, nohy dopichané a znovu hladní, sme za každou zákrutou vykukali naše auto. Takto sme stretli 2 obéznych turistov, ktorí ešte len začínali túru a už potili krv. V duchu sme ich ľutovali a ďakovali, že my už ideme späť.

Utorok 11.5. 2010 Sneh, krúpy a konečne slnko

Dnes to vyzerá tak, že ostaneme v moteli. Zobudili sme sa do zasneženého dňa. Hneď sa síce všetko topí, ale je zima a mne i malej tečie z nosa, tak to nebudeme pokúšať. Boli sme sa najesť v pizzerii. Znova sme vymákli „all you can eat“. Počas obedu začali padať krúpy, no a potom konečne vykuklo slnko. Nesmieme zabúdať, že sme stále vo výške okolo 2000 metrov, takže počasie sa môže zmeniť každú minútu. V mestečku sa nachádza Movie set, čo je múzeum vo voľnej prírode, kde sú pozbierané

kulisy s rôznych westernových filmov. Bola tam i šibenica, ktorej lano si Milla pekne chytila a ťahovala, keď som ho mala okolo krku. V suvenírovom obchode som si, ako tradične, kúpila na pamiatku prsteň a CD s miestnou indiánskou hudbou.

Keďže bolo lepšie počasie rozhodli sme sa zájsť do blízkeho štátneho parku: Coral pink sand dunes, alebo Koralovo-ružové pieskové duny. Ak by tak silno nefúkalo, aj by sa tam dalo dlhšie pobudnúť. Trochu sme pochodili vysoké duny a bolo. Vo vymedzenej časti behalo pár nadšencov na štvorkolkách. Piesok je naozaj koralovo-ružový. Trochu ho odnášam svokre ako suveníru v poháriku od výživy. Je nadšenou zberateľkou a jej zbierka obsahuje kúsky z rôznych kontinentov.

Streda 12.5. 2010 A zase 500 km v aute

Rozlúčka s mormonským Utahom bola veľkolepá. Najprv sme skoro zamrzli v národnom parku Bryce Canyon. Naň sme sa

najviac tešili, ale počasie bolo naozaj nanič .3 stupne, trochu snežilo a fúkal studený vietor. Millu sme ani nevyťahli von z auta. Na striedačku sme vybiehali z auta na jednotlivé vyhlídkové body. Keď spala tak sme vybehli do zimy obaja.

Z výšky 2400 metrov sa pod nami črtala krajina terakotových vojakov. Ako armáda zoradená pekne v zástupoch čakajúca na povel. V podstate je to údolie oranžových stĺpov – hoodoos , rôznych tvarov. Niektoré pripomínali ľudí, iné kladivá, vrtáky alebo veže.

Trochu sklamaní sme vstúpili do posledného cieľa toho dňa národný park Zion. Ešte pred vstupom sme minuli pasúcu sa čriedu bizónov. Takmer všetky názvy útvarov, kopcov a štítov tu nesú biblické názvy. Videli sme kopce Abrahám, Izák i Jákob, plošinu s názvom

Svätyňa a podobne. Zaujímavé boli mega obrovské skamenené pieskové duny. Cez jednu z nich bol vyrazený 1,8 km dlhý tunel. Tu sme si dopriali 2-hodinovú túru k vodopádom so zababušenou Millou.

Dnes sme zistili príčinu jej ďalšieho štrajku pri jedení. Hore jej vyšli obe jednotky a 1. stolička. Tak preto tie stále sople a nervozita. Ale po dnešných 500 km v aute cez Arizonu do Las Vegas by bol nervóznym asi každý. Chceli sme prejsť čo najviac, pretože zajtra nás čaká cesta do Death valley - Údolia smrti, v Kalifornii, s najnižším bodom v USA - 86 metrov nadmorskej výšky. V Las Vegas sme skončili v nejakom podradnom hoteli, pretože sme boli príliš unavení na hľadanie niečoho iného. Najprv sme vbehli do obrovskej Stratosféry, no mali len izbu za vyše 100\$ bez dane. Slávo tieto ceny riadne vytáčajú. Všetko je uvedené bez dane a človek v podstate ani nevie, aká bude finálne cena. Lebo dane sa od štátu k štátu menia. Náš skvelý lacný motel má zamaltované okno v kúpeľni. Na stene výstrahu, aby sme netelefonovali motelovým hosťom na izby, ak ich nepoznáme, pričom po telefóne ani stopy a záves bol namiesto garníž prilepený o stenu... Ale hlavne, že máme, kde spať.

Štvrtok 13.5. 2010 Ako sa Milla hrala na piesku v Údolí smrti

Dnes sme prešli územím Sošnov obývajúcich Death valley. Po vystúpení z auta sme nechápali, ako tam môžu existovať a fungovať. Teplota sa šplhala na úctyhodných 35 stupňov, hneď ako sme z náhornej plošiny (2000 m n.v.) zostúpili na 86 metrov n.v.. Cítila som riadny tlak na oči. Po vode v obrovskom jazere Badwater ani chýru ani slychu. Namiesto vodnej hladiny je všade skryštalizovaná soľ. Po oboch stranách údolia sa ťahajú 2000-3000 metrov vysoké hory všetkých odtieňov čokolády. Pod nimi vykúkajú pieskové duny. Na jednej z nich sme Millu vysadili z nosičky, vytiahli jej formičky a hrabličky a nechali ju chvíľu sa pohrať, kým ja som jej robila telom tieň. Spoločnosť jej robila pár zvedavých gekonov. Death valley dostalo názov v 19. storočí po skupinke robotníkov, ktorí sa spolu so svojimi rodinami vybrali do

oblasti hľadať zárobok. Najprv spálili kvôli nočnému chladu vozy, potom zjedli svoje kone a pár ich tam zomrelo. Je podivuhodné, že napriek svojej nehostinnosti, má aj toto územie svoje využitie. Istý pán Borax tu objavil horninu, ktorá hrdo nesie jeho meno. Borax sa stal 1-tkou v domácom využití. Používa sa doteraz na zmäkčovanie vody, bielenie bielizne – niečo ako pracia soľ. A istá časť údolia bola využívaná na testovanie jadrových zbraní. Vôbec sme nečakali, že tam nájdeme toľko rôznorodej vegetácie.

Žlté kvety, biele i fialové, jednoducho pastva pre oči. Ako to tam vydržia je záhada.

Z Death valley nás čakal ešte poriadny kus cesty, pretože sme chceli prespať čo najbližšie k národnému parku Yosemite. V rámci možností (všetci tu jazdia priemernou 100 km/hod) sme uháňali po ceste lemujúcej pohorie Sierra Nevada. Pozdravili sme Mount Whitney, ktorého vrchol 4418 metrov sa skrýval v oblakoch hmly i všetkých jeho mladších bratov. Dostali sme sa až na 140 km k Yosemite, aby nám teta z motela s úsmevom oznámila, že pani zime sa ešte nechcelo odísť a prechod cez park je až do júna zatvorený. Takže momentálne sedíme pri malej lampe nad mapou a prerátavame kilometre obchádzky. Dnes sme tiež prešli 500 km. Zajtra budeme musieť asi tiež,

aby sme obišli celé hory a dostali sa do parku z druhej strany. Slávova pravá noha pri týchto slovách dostáva rovno krč, zase bude celý deň na plynovom pedále.

Piatok 14.5. 2010 S najstaršími borovicami na svete vo výške 3150 m

Ešte 1 takýto deň v aute a máme pluzgiere na zadku zaručene všetci traja. Nakoniec sme sa vydali k najbližšie otvorenému horskému priesmyku. Dúfali sme, že 2. v poradí bude otvorený, ale spojzdnili zatiaľ iba 3. v poradí. Najhorší bol asi 100 kilometrov dlhý úsek v takmer 3000 metrovej nadmorskej výške s tisíckami serpentín. Ešte teraz sa mi točí hlava a Slávovi sa bude o zákrutách asi aj snívať. Väčšinu úseku som mala zaľahnuté v ušiach. Asi v polovici nás chytila búrka. Vďaka Bohu nesnežilo, iba pršalo. Ak by snežilo a nebolo odhrnuté....na našich letných gumách by sme tancovali valčík hneď pri prvej príležitosti. Teraz už chápem, prečo nám na pumpe ponúkali v lete snehové reťaze.

Ešte pred touto cestou sme doobeda stihli navštíviť park INYO s najstaršími borovicami osinatými na svete (staršie ako sekvoje). Dožívajú sa až 4000 rokov. Síce vyzerali viac mŕtve ako živé, ale na vybielených a pokrútených pňoch sme sem-tam našli aj zelenú vetvičku. Dostať sa k nim bol tiež zaberák, keďže rastú až nad 3000 metov n.v.. Milla po ceste zaspala, tak sme ju nechali v aute a my sme si pri 6 stupňoch a dosť riedkom vzduchu pobehali medzi týmito ihličnatými dôchodkyňami. Ceste k nim mala ešte zimnú uzávierku, čo sme nerešpektovali. No ranger na stráží nám iba zakýval na pozdrav, tak sme si veľkú hlavu nerobili. Na druhej strane údolia sa belela Sierra Nevada a ja som mala pocit, že sme ešte vyššie ako jej vrcholky, čo bol samozrejme optický klam...alebo som to mala z toho riedkeho vzduchu?

Ďalším zaujímavým miestom po ceste bolo jazero Mono. Jeho zvláštnosťou s 2 veci. 1.: je 2,5x slanšie ako more, chutí slano-horko, pretože obsahuje soľ a sódu bikarbónu. Ochutnala som a je to fakt pravda, fuj. 2.: táto kombinácia minerálov vytvára zvláštne útvary – akoby biele pokvapkané hrady z mokrého piesku dosahujúce niekoľko metrov, ktoré komicky trčia ako zuby z vody aj na súši. Okolo jazera sa nachádza niekoľko meteoritových kráterov.

Sobota 15.5. 2010 Obrovské sekvoje a zobudený maco

Z najkrajšej oblasti kmeňa Miwokov – Yosemitev sa stala pešia zóna. Asi tak by sa dala charakterizovať situácia v národnom parku. Rady áut pri vstupe a vo vnútri ľudí ako na promenáde. Keby park nebol taký krásny a čistý, tak by som ani neverila, že je to park, ale skôr nejaká rekreačná oblasť. Takmer sme nenašli miesto na zaparkovanie. Yosemite sú odlišné od parkov, čo sme doposiaľ videli. Pripomínajú mi skôr naše Tatry. Kopa zelene. Dokonca mali prednádávnom požiar, tak majú vyholené kopce ako my po veternej smršti. Po polhodine šliapania v snehu sa nám podarilo nájsť i obrovské sekvoje. Do jednej som si dokonca i vliezla a cez inú viedla cesta – vypíleným tunelom. Ešte aj šišky dosahujú gigantické rozmery. Každú chvíľu sme čakali nejakú megaveveričku... Kôra sekvoje je na dotyk zamatová

a omnoho hrubšia ako pri obyčajnej borovici. Ved' aj musí, pretože sa dožíva nad 300 rokov. Neskutočné, čo taký strom za tak dlhý život zažije a koľko šišiek vyprodukuje. Ročne okolo 1000.... Okrem sekvojí sa mi páčili vodopády valiace sa z výšok. Keďže tu končí zima o vodu nemali núdzu. 1 z vodopádov je 5. najväčším na svete - 740m. Podľa mapy sme si chceli spraviť túru okolo vodopádov. Ale bolo to ako sa prebíjať preplnenou ulicou. Čudovali sme sa, ako je možné, že tu voľne pobežovali srnky a dokonca sme stretli asi práve zobudeného medveďa baribaldu. Inak by sa tejto oblasti asi vyhol. Pásol sa na tráve. Radšej sme sa mu vyhli, lebo už pri priblížení asi na 50 metrov si nás začal začudovane prezerať. A s Millou na chrbte by sa bežalo asi dosť ťažkopádne. Slávovi sa podarilo nafotiť severoamerickú modrú sojku, no najviac ho ťahalo k El Capitan – najväčšej jednoliatej skale s kolmou stenou ako doska, vysokou takmer 1 kilometer – sen každého horolezca. Ľudia pozorovali ďalekohľadmi malé takmer nehybné farebné bodky. Najkratšie vylezenie trvá 6 hodín a niektorí na skale aj vyčerpaní prespávajú.

Cesta späť bola znovu plná serpentín, čo Slávo riešil už s paralenom, keďže ma nenapadlo vziať kinedryl. A ja som ledva lapala po dychu. Dúfam, že túto noc sa mi nebude snívať, že padám. Ale náš cieľ Los Angeles nás popoháňal vpred. Chýba nám ešte 280 km a sme tam. Slávo si už robí plány, ako sa zajtra rozloží na pláži v Santa Monice a celý deň nebude nič robiť. Ešte tak vypnúť Mille baterky a sme v raji☺

Nedeľa 16.5. 2010 Prenasledovanie v Hollywoode

Milla dostala na večeru mäso s rúčkou (kuracie stehno) a pokojne odľukuje so svojej premiéry na chodníku slávy v Hollywoode. Ceste nám doobeda ušla rýchle. Tiahla sa cez snečnú Kaliforniu plnú sadov broskýň, máng a viníc, ktoré neskôr vystriedalo akoby kobercom pokryté pohorie Teachapi Mountains.

V Los Angeles sme si najprv našli motel. Typujem ho na kategóriu 0*. Slávovi pripomína intráky. Do vane radšej ani nevleziem a popísaný záchod ignorujem. Len dúfam, že je vymenená aspoň posteľná bielizeň, pretože jej farba je fakt neurčitá. Zato ale máme chladničku a mikrovlnku, takže nás na večeru čakal vychladený melón a teplé párky – vyvážená strava starostlivej matky a manželky. No čo, chceli sme byť pri Hollywoode v cenovo dostupnom ubytku, tak ho máme za 65\$.

Z Hollywoodu sme obaja sklamaní. V podstate je zaujímavý iba Hollywood boulevard s hviezdym chodníkom slávy. Nikoho známeho sme nestretli, ulice boli však zato úplne natrieskané ľuďmi bažiacimi po fotografiách aspoň s imitátormi a dvojníkmi hviezd. Tak sme sa odfotili s Pirátmi z Karibiku. Milla si pohladila Alicu z krajiny zázrakov, vyvažovala oči na Fredyho z Elm street, Shreka a Scooby-Dooho. Mimochodom, Jackson žije, videli sme ho. Mne sa páčil Zorro v černošskom prevedení a Slávo pátral po hviezde Chucka Norrisa. Všade bolo plno obchodov so suvenírmi, tatoo obchody a fast foody. Pozreli sme si Ripleyho múzeum *Verte alebo nie* s raritami z celého sveta. Slávo stále rozmýšľa nad tým, ako môže chlapík so 4 šošovkami vidieť.

V snahe dostať sa čo najbližšie k známemu názvu Hollywood na kopci, sme sa nenápadne zavesili na miestny turistický minibus, ktorý sme prenasledovali strmými uličkami. Po pol hodine konečne zastal a my sme zistili, že sme o 2 kopce ďalej. Ale aspoň sme sa dostali na ospevovaný vyhliadkový bod, s výhľadom na celý Hollywood. Škoda iba, že pre známy smog sme ďaleko nedovideli. Tatko sa nedal odradiť, tak sme kopec skúsili nájsť sami.

Čo sa nám podarilo na 50 percent. Dostali sme sa o 1 kopec bližšie, tak sme kvôli fotke niekomu vliezli do záhrady. Obloha sa medzitým zatiahla, prišla hmla a my sme videli čo? Figu borovú. Pátranie pokračuje zajtra.

Pondelok 17.5. 2010 Sedlaňa v obchode v Beverly Hills

Na pátranie sme sa dnes vykašľali. Bolo zatiahnuté ešte viac ako včera. Po zážitku z raňajšej los angeleskej dopravnej špičky s nám horko-ťažko podarilo zaparkovať v centre. Na parkovisku sme museli odovzdať kľúče, chlapík nastúpil do auta a odrčal zaparkovať. Slávo celý deň stískal parkovací lístok a ďakoval, že sme si zaplatili poistenie pre prípad, že už auto neuvidíme.

Centrum mesta tvoria mrakodrapy, súdy a kultúrne budovy ako napr. Koncertné sály a kopec obchodov á la trhovisko Miletička. Angličtinu poriadne ani nebolo počuť. Sama čínština a španielčina. Úplne tu chýba nejaký historický nádych. Slavinova mamina by si prišla na svoje hlavne v zlatníckej štvrti. Auto sme dostali späť, ale za tých 20\$ sme čakali, že nám ho aspoň umyjú. Vymrznutí sme sa prepravili do Beverly Hills. To bolo iné kafe. Zo všetkých budov a upravených parkov bolo cítiť luxus. Pred cirkevnou škôlkou permanentne krúžil policajt. Zaparkovali sme pri miestnom parku, kde sme na lavičke vytiahli párky, horčicu a bagety. Ak by tu boli kamery, určite nás vyhodí. Následne sme spravili okruh medzi vysoko stráženými vilami. Ako zo seriálu. Dokonalé domy, upravené okolie s palmami, autá európskych drahých značiek. Každý dom bol strážený nejakou strážnou službou na čo upozorňovali tabuľky pred domom. V prípade vlámania, by bola následne použitá ozbrojená eskorta.

Keďže som potrebovala na toaletu, prebehla som na najbližšiu ulicu v nádeji, že nájdem nejakú reštauráciu. Chyba. Oná ulica bola totiž domovom najvychýrenejších odevných značiek. Míňala som Huga Bossa, Gucciho, Laurena a rozmýšľala, do ktorého skúsím zájsť. Do jedného som nakoniec vbehla. Predavačky hneď spozorneli. Predpokladám, že ich zaujal môj ležérny teplákový outfit (alebo chôdza poznačená plným mechúrom?). Najprv som sa pomotala medzi regálmi s oblečením drahším ako Slávova mesačná výplata a potom ma podozrievavé pohľady vypravovali von. Nemala som odvahu sa spýtať na toaletu. Tak som sa s dlhým nosom odšuchtala späť.

Zachránili ma až verejné toalety na Baywatch pláži v Santa Monice. Je neuveriteľné koľko bezdomovcov tu bolo. Ležali pod palmami, alebo okupovali lavičky spolu s celým svojim majetkom narvaným v plastových taškách. Leháro na pláži sa pri 15 stupňoch nekonalo. Milla si však pošťvonožkovala v piesku, ponaháňala čajky a povykrikovala na vlny. Svetoznáma baywachácka pláž inak zívila prázdnotou. Žiadna Pamela ani Hasselhof nestrážili v plážových domčekoch. Po krátkej prechádzke a skonštatovaní, že sme radi, že tu nebývame sme predčasne opustili centrum Los Angeles. Radšej si zajtra pozrieme nejaký národný park.

Utorok 18.5. 2010 Malý, odporne pichľavý

Los Angeles nás vypravovalo nanič počasím, tak nám ani nebolo ľúto, že odchádzame. Skôr sme rozmýšľali, ako asi bude v národnom parku Joshua Tree. Naše obavy sa ale rozplynuli spolu so sivými mrakmi, hneď za 1. pohorím. Znovu bolo pekne púštne teplúčko. 1. zastávku sme mali v údolí veterných elektrární. Mohlo ich tam byť aj okolo 5000 – Slávov odhad, ich kapacita by mohla nahradiť aj 1 atómovú elektráreň. Chcel odtiaľ fotku, no

vonku fúkal taký vietor, že som mala problém udržať fotoaparát nepohnuto. A potom sme už vkročili do parku. Joshua tree sú divé druhy juky, čiže palmovité stromy rastúce do zvláštnych tvarov. Názov dostali po prorokovi Joshuov, ktorý stále zdvihal ruky k nebu.

Neboli však jediné, čo sa dalo v parku vidieť. Práve kvitnú kaktusy a prechádzka medzi nimi je výnimočná. Evidentne sú vyzbrojené na všetko. Slávo, v snahe dostať jeden padnutý kúsok mimo chodníka, do neho kopol a skoro ho to stálo prst. Myslela som najprv, že je

to sranda a že robí divadlo. No keď som zistila, že som aj ja mala zapichnutý chumáč v goratexovej podrážke, pochopila som, že práve nepredváža tanec radosti. Chudák kaktus, pri Slavovom vykrikovaní: „Rob voľačo, chytro, podaj mi nejakú palicu!“, bol v tej chvíli nazvaný všetkými možnými menami. Hlbšie v parku sme narazili na Jumbo Rocks, gigantické kúsky zaoblených skál. Akoby sa nejakí obri na tomto rozľahlom mieste hrali a zabudli si pozbierať hračky, stavebnice a korálky. Jedna z nich sa volá právom lebka, aj tak vyzerá. Trek medzi nimi bol zaujímavý. Stále sme vykrikovali: „A pozri tam, to vyzerá ako ležiaca korytnačka... a to pripomína tvár z boku a toto... a tam, pozri, to je dobré...!“

Streda- Štvrtok 19-20.5.2010 Zbohom divoký západ

Včera sme po 500 km trase späť do Las Vegas spravili ešte 2 zastávky. Tá 1. bola v Calico Ghosh town, zlatokopeckom mestečku založenom v roku 1880. Predstavovala som si ho, ako opustené schátralé mesto, ktorým vietor preháňa chumáče suchej púštnej trávy. Nič také nás však neprívatlo. Ešte aj za vstup už dokonale skomercializovaného mesta sme si museli zaplatiť. Stálo však za to, pretože malo mnoho pôvodných zachovaných budov ako šerifský úrad s väzením, kovbojský s klasickými drevenými lietajúcimi dvermi, škola. Ale najviac nás pobavila verejná kúpeľňa. Keďže pre baníkov alebo zlatokopov, v tomto prípade striebrokopov, nebolo bežné mať vo svojich chatrčiach kúpeľňu s vaňou, slúžili na to verejné kúpele. Chatrč s viacerými vaňami. Za čistú vodu 25 centov a za použitú 10. Smiali sme sa, že by sme sa radšej kúpali v čistej každej 2. deň.

Po príchode do LV nám ešte ostalo trochu času, tak sme skočili do blízkeho nákupného centra. Von sme vychádzali už s novým notebookom. Tak si teraz aspoň môžeme prezerať nafotené zábery.

Let do New Yorku bol fajn, až na komplet plné lietadlo. Dostali sme do trojky staršiu pani, ktorá sa nezdala veľmi baby friendly. Pri kojení Milly mi to nebolo veľmi príjemné. Našťastie hneď obe zaspali, tak sa nerušili. Leteli sme proti času, teda naša noc bola o 3 hodiny kratšia, čo znamenalo, takmer žiadny spánok. Okrem toho som mala pre zmenu nádchu v pravej nosnej dierke a chytené pravé ucho, tak mi pri pristávaní znovu išlo roztrhnúť hlavu.

NY nás pozdravil krásnym východom slnka pred 6.00 ráno. Nebola to žiadna výhra, pretože rezervovaný hostel v Manhattane mal check-in až o 15.00. Plánovali sme si teda dlhý a únavný deň na trávě v Central parku. Nabalení so všetkými vecami sme sa vybrali do raňajšej metrovej špičky. Podarilo sa nám nasadnúť na to správne metro, len sme nevedeli, že je to expres, teda nestojí

na každej zaznačenej zástavke. Po hodine sme mali dosť trmy-vrmy a chystali sa vystúpiť na 96. ulici v srdci NY. Zástavka sa však nekonala a po zmätenom očumovaní mapy nám milý spolucestujúci vysvetlil systém. Stačilo sa previesť pár zastávok späť neexpresným metrom. Názvy ulíc sú tu vyriešené geniálne, majú jednoducho čísla od 1 až 220. Ani som nevedela, že sme si rezervovali hostel s tak dobrou pozíciou, hneď vedľa Central parku, na 94. ulici. Skúsili sme si do neho hneď ráno skočiť s otázkou, či si môžeme zložiť batožinu. Bolo iba 9.00. Chlapík na recepcii nás po zočení Milly prekvapil s návrhom, že sa môžeme hneď ubytovať, tak sme mohli dopať stratené hodiny. Dokonca nám dal izbu s 2 manželskými posteľami. Na chodbičke s 3 izbami sa delíme o spoločnú kúpeľňu s WC, čo nám nevadí.

Po dobrom spánku sme svieži začali skúmať okolie. Pôvodne to mal byť iba obrovský Central park. Avšak nabudení príjemným počasím sme si to struhli až do Midtown. Park, akoby práve uprataný, bol plný ľudí. Buď aktívnych športovcov, ktorí behali rôznymi smermi, alebo rodín s deťmi, ktorých bolo naozaj neúrekom. Poslednú kategóriu tvorili psičkári, niektorí venčili naraz aj 10 psov. Milla havkala celý čas, v prípade, že práve nezdravila nohami alebo rukami nejakých okolo bežiacich, okolo sediacich alebo okolosausmievajúcich. Po Broadway, míňajúc na strane CNN, Empire state building, NY Times sme prešli úctyhodných 60 blokov nižšie až k Madison square garden. Čakala som nejakú záhradu a ono to je vlastne veľké metro prestupišťe, čiže kvantá ponáhľajúcich sa ľudí. Mali sme so sebou kočík, čo už nebudeme skúšať. Premenovali sme ho na

torpédoborca. Ľudia i premávka boli ako rieka, nedalo sa plávať proti prúdu. Na pravej strane otvor metra ľudia hltali a na 2. ich zase chrľil von. Do toho všetky žlté taxíky a iné autá, jednoducho zhon. NY ma však príjemne prekvapil. I napriek zhonu bolo cítiť pohodu a uvoľnenosť. Každý roh ulice nejakým príjemne vonia po vanilkovej káve alebo čerstvo napečených koláčikoch. Už to nebol ten NY, ktorý ma v 1. deň po prilete tak vystresoval. Už to bol NY so svojou neopakujúcou sa atmosférou. Po 5. avenue so svojimi luxusnými Prada, Gucci, Rockefeller centrom a neviem ešte akými obchodmi, sme sa vrátili cez park späť. Dostali sme sa presne na to miesto parku, odkiaľ sa točí pohľad na NY, takmer v každom filme - most pri jazierku a v pozadí je známy Grand Army plaza – Sám doma – stratený v NY.

Piatok 21.5. 2010 2 Slováci a nemluvňa nad Manhattanom

Nakoniec sme šli i dnes s kočíkom, aby z toho mala niečo aj Milla. Povzbudení pekným teplým dňom sme sa vydali na ďalšie skúmanie Manhattanu. Naplánovali sme si návštevu talianskej časti a Chinatown, kde sme si chceli dať obed. Ten nás v malej čínskej nič-moc reštike vyšiel riadne draho a v podstate sme si neobjednali nič špeciálne. Atmosféra však bola ako v Číne – predpokladám. Boli sme tam jediní belosi a čašník poriadne ani nevedel po anglicky. Takže objednávka – ukáž prstom na čínske znaky. V Chinatown už nevoňalo tak príjemne. Skôr po sušených hubách a rybách, ktoré boli na každom rohu. Okrem toho všade obchodíky – u Číňanov, tak by sme to nazvali u nás.

Po polo sýtom obede sme pokračovali cez City hall park a padnutých dvojčiek World trade centra až na cíp ostrova k Soche slobody. Na mieste dvojčiek sa momentálne stavia pamätník. V brožúrke sme našli, že na ostrov Slobody premáva zdarma loď. HAHA, čo je dnes zdarma? Lístky

boli beznádejne vypredané a nám ostalo nič iné iba sa uspokojiť s v diaľke sa týčiacou sochou a sucho závidieť ľuďom stojacim v nekonečnom rade na loď. Skončili sme v miestnej fontáne, kde sa Milla vyšantila s deťmi vo vode. Dobré spečení od slnka sme sa poberali späť cez finančnú štvrť na Wall Street. A vtom sme zbadali rampu pre vrtuľníky. Zvyšok príbehu je už jasný. Sláva nebolo treba veľa prehovárať a po krátkej operácii so zázračnou kreditkou /zvyšok mesiaca nejeme a Slávo dúfa, že tam ešte niečo aj ostalo/ sme nastupovali do vrtuľníka. Po úvodných inštrukciách typu, kde sú núdzové východy a kedy ich použiť, sme vzlietli. Pri podvečernom svetle boli vysoké mrakodrapy akoby v jemnom opare a socha Slobody sa zdala byť maličká, kým Central park zase mohutný. Slávo nevedel, čo skôr, či fotiť, alebo natáčať. Bateria kamery bola už v minime, ale nakoniec vydržala. Milla zalomila. Neskutočné, v helikoptére bol hluk ako pri prácach so zbíjačkou a ona spala, ešte aj pilot sa čudoval. Na ušiach sme mali slúchadlá, ktoré nechcela mať. Sem-tam sa zdalo, akoby sme padali, asi to patrilo k prehliadke. Plní dojemov sme šli do parku stráviť pocity a natlačiť hranolčeky - naša zdravá večera. Najviac ich zjedla malá. 15-minútový let, aj keď drahý špás, ale stál zato, zhodli sme sa.

Sobota 22.5. 2010 Belosi v Harleme

Objavovanie častí NY pokračuje. Keďže bol dnes sabat, židovské múzeum bolo zadarmo. Ak by sme si zaň mali zaplatiť, asi

by sme po prehliadke hromžili, pretože to bolo múzeum židovského umenia, ktoré sme sem-tam absolútne nepochopili. Bolo však neskutočne strážené. Za tých pár dní sme stretli niekoľko vzoriek Židov, od tých menej ortodoxných iba s kipou na hlave, cez ortodoxnejších s dlhými bokombradami až po extrém s huňatou čapicou.

Manhattan vo svojej hornej časti prechádza do Harlemu až na ďalší ostrov, kde je Bronx - černošské časti. Pár

kilometrov a atmosféra, ako aj vzhľad sa rapídne mení. Vytráca sa pohoda, domy sú ošarpanejšie, postriekané sprejmi, spoza rohov počuť rap a hlučné rozhovory obyvateľov alebo skôr kričanie pri rozhovoroch. Mali sme pocit, že rapujú ešte aj pri bežných rozhovoroch. Pre môj nos to bola tiež zmena, skôr je tu cítiť omočené ulice a smeti. Uprostred chodníka je rozložená skupinka mužov, hrajúcich domino. Nechávejú nás pozeráť bez povšimnutia, ale na otázku, či si ich smiem sfoťiť reagujú podráždene. Trochu sa tu cítime ako votrelci, hlavne v parku, kde bolo mnoho mladých, čo tancovali na hudbu a hlučne sa zabávali. Sem-tam si nás premeriavajú, nečudo, sme tam jediní belosi. Ovzdušie trochu zmäkčila Milla, ktorá sa pristavuje pri malej černoške jej veku. Skladáme ju z kočíka a dievčatá sa začnú objímať a bozkávať.....čakáme reakciu....ale skupinka dospelých má z celej situácie zábavu. Tak, ako my.

So škvŕkajúcim bruchom sme sa rozhodli vyskúšať indickú reštauráciu, reklamujúcu bufet za 10 dolárov. Milla už kňučala od hladu a skoro prevrátila všetko hore nohami. Môžeme si nakladať čo a koľko chceme. Nevedela som ale, že všetko bude také štipľavé. Pálilo ma až za ušami, tiekol mi sopeľ i slzy a Milla som nemohla nič dať. Nakoniec sme sa naobedovali aj navečerali v jednom, výhoda bufetu. Je 9 hodín večer a ja som ešte syta. Pokračujeme ďalej do Harlemu, tento krát k známej Columbia univerzite. Má tak krásne upravené okolie, že by som neváhala a prihlásila sa znovu na vysokú školu. Dokonca sme stretli pár promujúcich študentov v talároch a s čiapkami na hlave. Hostelová izba nás prekvapila príjemnou hudbou /Straussovými valčíkmi/, ktorá sa ozývala odniekiaľ z vedľajších uličiek. Nieкто si naozaj vychutnával sobotný večer.

Nedeľa 23.5. 2010 Brooklyn alebo bejby, máš všetko, čo potrebujem

Návštevu Brooklynskej časti NY sme dokonale naplánovali. Realita bola iná. Najprv sme si spravili obchádzku okolo 3 blokov, kým sme vôbec zistili, ako sa dostaneme hore na brooklynský most, vypínajúci sa nad riekou Hudson. Jeho stredom je spravený chodník pre peších turistov, ktorých bolo i počas zamračeného dňa neúrekom. Nečudo, je z neho krásny výhľad na Manhattan, Brooklyn i sochu Slobody. Keďže Milla hlasno odbíjala na obed, skončili sme v prvej lepšej reštaurácii v Brooklyn Heights. Tentoraz u Grékov, ktorí sa koncentrujú v časti zvanej Astória, v Queense. Ale sme si dali riadne, ja som mala 1.x v živote fat-free musaku, aspoň tak mi chutila. Ešte aj Milla mňamkala a Slavino bol úplne spokojný. Cez Prosper park (niečo ako Central park) sme sa chceli dostať do Williamsburgu, židovskej časti. Zastali sme už na jeho začiatku pri mestskej knižnici, kde práve židovská skupina učila okoloidúcich rôzne židovské tance. Tak sme si zakrepčili spolu s nimi. Ľudia sa dobre zabávali a niektorí brali tance skutočne vážne, s plným sústredením. V parku sme sa potom uvelebili na deku a pozorovali ľudí. Skupinka mladých hrala nejakú neznámu hru typu basketbal s veľkou pilates loptou. Vedľa parku sa mal nachádzať Williamsburg.

Ale my sme sa ocitli akoby znovu v Harleme. Po hebrejských kipách ani stopy. Ich najväčšiu koncentráciu sme videli v autách, ktoré okolo prefrčali tak rýchlo ako sa dalo. Namiesto toho všade černosi. Dokonca mali uzavreté ulice, na uliciach pred obchodmi bol povykadaný tovar vo výpredajoch, odvsadial' znela hlučná hudba. Tancovali, spievali, bavili sa. Snažili sme sa splynúť nenápadne s davom, ale boli sme tam jediní belosi, ak nerátam všadeprítomných policajtov, čo strážili každý roh.

Tu mi to voňalo po ľuďoch, pote, zábave. Akousi bočnou uličkou sme sa podľa turistickej príručky vydali 100% k cieľu. Ale podľa miestnej sme boli zle o nejakých 5-6 blokov. Sklamaní a trochu i so strachom sme sa vydali uličkami a míňali sme mnoho miestnych

kostolov. Bohoslužby sa ozývali z každej 2 garáže. Doslova. Kostoly neboli honosné budovy, ale hneď na uliciach s vchodmi ako do garáží. Pri jednej z nich postával chlapík, istotne nie poslušná ovečka, ktorého evidentne zaujal môj zjav, pretože za mnou, bez ohľadu, že som bola so Slavinom vykrikoval. Vraj som stelesňovala všetko, čo by v živote potreboval. Je pred nami posledná noc.

Pondelok 24.5. 2010 No, nekúp to

Vracajúci sused na záchode vedľa, s tenkými sádrokartónovými stenami, nie je nič moc budiček. Aspoň tak sme sa zobudili do posledného dňa. Pobalili sme všetko, čo sa dalo. Napchali sme kufor a batoh do poslednej škáry a zamkli v úschovni batožiny v hoteli. Vonku bolo zamračené a sparno. Nám to však nevadilo, pretože nás čakalo posledné miesto: Time Square. Vyzeralo presne ako z filmov – pešia zóna prepĺnená ľuďmi, najmä turistami. Pri nejakej soche v strede posedával miestny černochoch a rapoval len tak pre seba o dušu. Možno ani nie len pre seba, ale aj pre West side story divadlo, pre Nasdaq burzu, turistov a policajtov na koňoch. Skutočný ruch, skutočná tlačienica a to doslova všade. Podarilo sa nám dostať do reštaurácie priamo na námestí, kde ceny zodpovedali aj sláve miesta. Ale už nám to nevadilo. Posledný deň sa niesol v duchu, kúp všetko, čo je zaujímavé, pretože sa potrebujeme zbaviť zvyšku peňazí. Tak sme mali si na pamiatku odnášať rifle, kopec tričiek (I love NY) pre známych, sošky Slobody a rôzne iné tak potrebné veci.

Posledné hodiny sme strávili v Central parku, väčšinou na detskom ihrisku, kde sa Milla vyhojdala a vyšmýkala. V snahe ju uspať sme ju odstavili pri jazere a my sme sa zložili vedľa na lavičke. Skoro sme zaspali my dvaja, Milla ani nezažmúrila oka. Vykrikovala na loďky a lietadlá. V úschovni batožiny sme ju ešte posadili na nočník, kým sme sa snažili nejakým spôsobom ešte dopakovať nakúpené úlovky. Modlím sa, aby na kufri po ceste nepraskol zips, alebo sa nevysypal piesok z Koralových dún, tak dôkladne napchaný v bočnom vrecku ruksaku. Ovešani, ako vianočné stromčeky, nás čakala cesta metrom cez celý NY.

V brooklynskej časti sme znovu boli jediní belosi. Bolo príjemné len-tak z kúta metra sledovať ľudí. Rôzne

odtienes pokožky od jemnej kapučínovej až po takmer čiernu, aziatov i hispáncov a černochoch. Toľko rôznych svetov v tak malom priestore. Rôzne účesy a hlavne rozmanité výrazy tváre. Niektorí si nevšíмали nikoho, iba si mrmlali niečo pre seba, iní sa zvedavo obzerali po okolí. Celkovo sme tu stretli mnoho ľudí, čo si rozprávali sami pre seba. Najprv sme hľadali nejaké mini slúchadla, ale oni si naozaj hovorili pre seba a to hlasno. Niektorí sa dokonca sami so sebou i hádali. V poslednej časti pristúpil do nášho vozňa čierny chlapík, ktorý predával DVD najnovších filmov. Nikto z cestujúcich mu nevenoval pozornosť. Zaujalo ma to, pretože si z toho evidentne nič nerobil, alebo na to bol prinajmenšom zvyknutý. Keď zistil, že sa na neho dívam, už očný kontakt nepustil. Pri každých dverách si rapovým spôsobom odverlikoval skôr agresívnym spôsobom svoje (Nedívajte sa von oknom, tu som, tu sa dívajte, lebo to inde nedostanete. Mám, čo potrebujete.) a pritom ukazoval Shreka a iné DVD.

Pri dverách stál celý čas mladý chalan. Najprv rýchlo zjedol svoj hamburger a pri najbližšom otvorení dverí papier zahodil, nedbajúc na nápis "Odhadzovanie smetí sa trestá pokutou 1000 dolárov". Potom vytiahol z provizórnej tašky pomádu a natrel si veľké mäsité pery. Hm, následne vytiahol krém na ruky, ktorého vôňa zaplavila celý vozeň. V taške istotne nič iné nemal. Vystúpil s nami na spoj k letisku. Na letisko si treba kupovať osobitný lístok, naše týždenné lístky tam neplatili. Podišiel k Slávovi a pre nás už zbytočné lístky si vypýtal. Už sme ich nepotrebovali, tak nám to bolo jedno. Povzbudený si vypýtal aj peniaze... Hm, tie už nedostal.

Pod nami žmurká večerný NY a mi mu dávame posledné zbohom. Slávo skonštatoval, že to nie je krajina, kde by chcel bývať, ale je pekná na pozretie. Myslel tým prírodné krásy. Končia 4 týždne bádania, objavovania a zisťovania, aké to je cestovať v trojke. Sme spokojní, teda aspoň my dvaja. Vďační za spoločný čas. Slavino sa bude musieť prestať na manuálne ovládanie auta. So smiechom konštatuje, že si sadne do nášho a automaticky bude jazdiť 120-tkou, ako tu celý čas. Kto ho pozná, vie, že to k nemu vôbec nepasuje. A teraz? Potrebovala by som ďalšiu dovolenku na zotavenie, alebo aspoň nejaký babysitting na pár dní.

A odvykáciu kúru od kapučína..... Zbohom americký sen.